

Het kwam niet uit de lucht vallen, maar toch was het nieuws onwerkelijk: half maart werden alle coassistenten in Nederland voor een nog onbekende tijd naar huis gestuurd. Eindelijk tijd voor uitslapen en Netflixen? Veel coassistenten steken liever de handen uit de mouwen in de strijd tegen covid-19. We spraken drie co's in de frontlinie.

CO'S VERSUS COVID-19

Marlène Cornelis - vijfdejaarsgeneeskundestudent

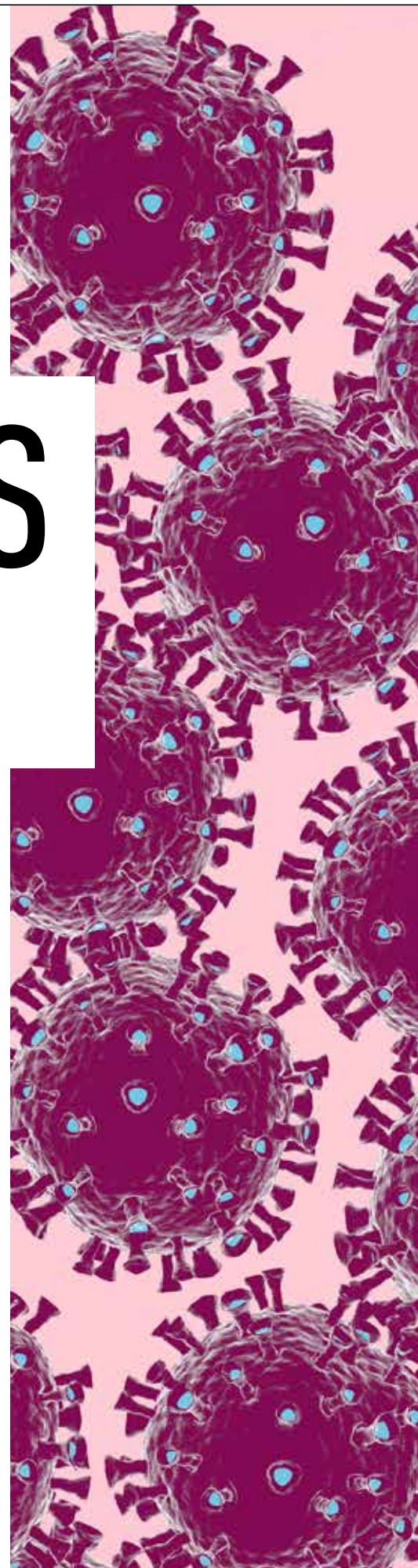
BRON- EN CONTACTONDERZOEK BIJ DE GGD

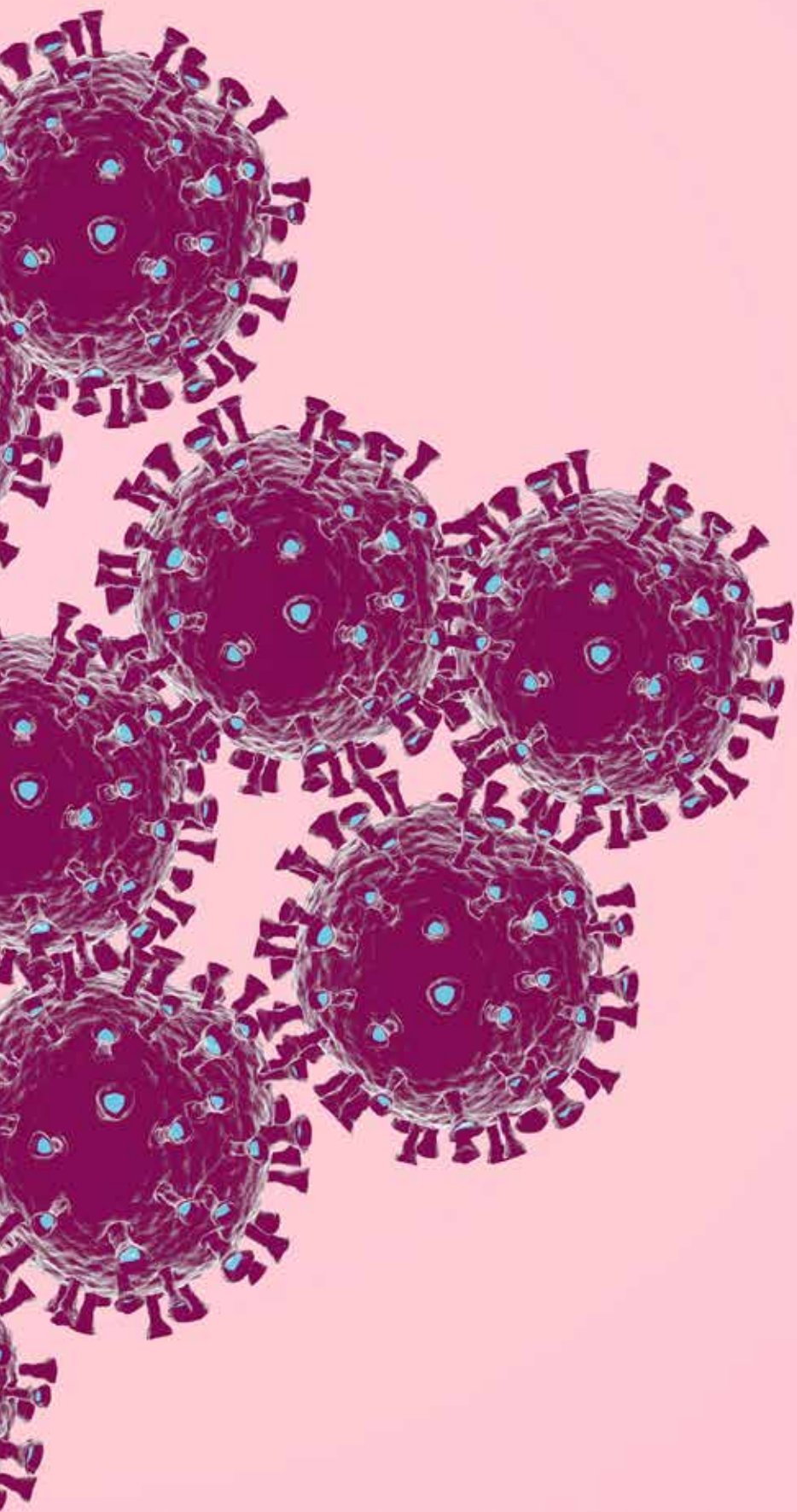
'Dat de coschappen werden stopgezet zong al een beetje rond, maar uiteindelijk kwam het besluit vrij plots. Op donderdag 12 maart om tien uur 's avonds werden we via de e-mail geïnformeerd dat we per direct niet meer mochten komen. Die vrijdagochtend zag ik meteen een oproep dat de GGD Rotterdam-Rijnmond mensen zocht voor het belteam. Ik heb direct gereageerd. Maar goed ook, want achteraf bleek dat ruim driehonderd mensen hadden gereageerd en dat ze alleen de eerste tien hebben gebeld. Ik kon de volgende dag direct beginnen. In het begin viel het aantal vragen mee, ik werd daarom ingezet bij het team verantwoordelijk voor het bron- en contactonderzoek. Bij ieder positief getest persoon brachten we in kaart met wie ze samenwonen, waar ze zijn geweest, met wie ze hebben gewerkt, et cetera. Die contacten belden we weer om uit te vragen of ze symptomen hadden van covid-19. Naarmate het aantal besmettingen in de regio opliep, werd het team steeds groter. Nu zit er een team van achttien geneeskundestudenten, verpleegkundigen en GGD-medewerkers non-stop te bellen. Een aantal geneeskundestudenten die vanaf het begin meedraaien, onder wie ikzelf, zijn nu floormanagers en nemen coördinatietaken op ons en werken nieuwe mensen in. Begin april ben ik samen met drie andere coassistenten en twee verpleegkundigen in een apart team geplaatst. Er zijn nu namelijk veel uitbraken in zorginstellingen zoals verpleeghuizen. Dat vergt een ander soort bron- en contactonderzoek. We bekijken

MARLÈNE CORNELIS

**'STIEKEM HOOP
IK DAT IK BIJ DE
GGD KAN BLIJVEN
WERKEN ALS
BIJBAAN'**

nu de situatie in alle instellingen in de regio, hebben zij uitbraken? Is de situatie daar onder controle? Nemen ze voldoende maatregelen?

Hoewel we onder supervisie werken van een GGD-arts krijgen we veel verantwoordelijkheden. Zo mogen we nu zelf bepalen wat een slimme en effectieve werkwijze is voor dit onderzoek en wat wel en niet nuttig is om te registreren. Het is wel hard werken. Ik ben 14 maart aan de slag gegaan en heb in de ruim drie weken daarna maar twee dagen vrij gehad. Ook zijn de telefoongesprekken die je hebt soms zwaar. Dan probeer je een besmet persoon te bellen, maar krijg je in plaats daarvan de dochter die vertelt dat haar vader die nacht is overleden. De eerste keer dat dat gebeurt, schrik je. In de opleiding word je voorbereid op dit soort gesprekken, maar dat is dan face to face en dat is toch anders dan aan de telefoon. Toch heb ik ook geleerd om hiermee om te gaan, het is routine. Nu betrap ik mezelf er zelfs op dat als ik met een dossier bezig ben, ik soms moet terugzoeken naar dingen zoals het geslacht. Mensen worden nummers en ik raak afgestompt.

Al met al ben ik heel blij met deze kans. Het is onwijs leerzaam en het zorgt ervoor dat ik kosten zoals kamerhuur kan blijven betalen. Als de situatie het toelaat, begin ik eind mei weer met mijn coschap neurologie in het IJsselland Ziekenhuis, maar stiekem hoop ik dat ik bij de GGD kan blijven werken als bijbaan.'

SATYA RAMCHARAN

'HET IS ZOWEL MENTAAL ALS FYSIEK ZWAAR, MAAR ER WORDT GOED VOOR ONS GEZORGD'

FLEUR VAN GESTEL

'IK VIND HET LEERZAAM OM DEZE CRISIS VAN DICHTBIJ MEE TE MAKEN'

VRIJWILLIGERS & CO

Geneeskundestudenten steken zowel binnen als buiten de zorg de handen uit de mouwen. Zo zijn er studenten die oppassen op kinderen van zorgverleners, zijn ze te vinden in tal van zorginstellingen en bellen ze met eenzame ouderen. Bekijk op degeneeskundestudent.nl een compilatiefilm van een aantal initiatieven.

Satya Ramcharan - zesdejaarsgeneeskundestudent

ONDERSTEUNING OP DE IC

'Ik werk al ruim vijf jaar bij het Erasmus MC in het studententeam op het operatiecomplex. Als coassistent werkte ik alleen nog in het weekend en wij vulden dan bijvoorbeeld de voorraden op het ok-complex aan en ruimden (on)gebruikte materialen op. Na de uitbraak van covid-19 werd al snel duidelijk dat de ic werd opgeschaald en het aantal operaties werd afgeschaald. Een week na het stoppen van mijn coschap oogheelkunde kwam vanuit het Erasmus MC de vraag of wij ook wilden helpen op de ic. Ik heb meteen ja gezegd. Met een team van ruim vijftig studenten ondersteunen wij op de ic nu voornamelijk de verpleegkundigen. We zorgen dat elke ic-unit netjes opgeruimd is en dat alle voorraden worden bijgevuld. En we doen de omloop, zodat zij niet continu in en uit beschermen de middelen hoeven en zich kunnen richten op directe patiëntzorg. We helpen bij de patiëntenzorg en ook met het draaien van de patiënten, dat is zowel mentaal als fysiek zwaar. Maar er wordt goed voor ons gezorgd. Er staat altijd wel iemand klaar als je even je ei kwijt wilt.

Deze situatie biedt mij wel de unieke kans om langer op een ic mee te lopen. Tijdens de reguliere coschappen kom je normaal gesproken weinig op de ic. Op rustige momenten krijgen wij studenten zelfs wat onofficieel onderwijs van de specialistisch verpleegkundigen. Ik werk nu vier of vijf diensten in de week, ook nachtdiensten. Collega's maken grapjes dat ik nu alvast kan wennen, want in augustus zou ik beginnen met het klinisch excellentietraject radiologie en later dit jaar hoop ik af te studeren en mijn artsbul te behalen. Of dit allemaal volgens planning doorgaat, is nog maar de vraag. Voor nu ben ik blij dat ik mijn steentje kan bijdragen.'

Fleur van Gestel - vijfdejaarsgeneeskundestudent

TRIAGE OP HUISARTSENPOST

'Toen ik hoorde dat de coschappen onderbroken werden, ben ik vrijwel meteen teruggegaan naar mijn ouders in Brabant. Al sinds 2017 heb ik daar een bijbaan als triagist op een huisartsenpost. In de beginweken van covid-19 was het enorm druk aan de telefoon. Ze konden mijn hulp goed gebruiken. Nu draai ik gemiddeld drie diensten per week, terwijl ik eerst maar drie diensten per maand werkte. Als triagist is het mijn taak om te bepalen wat de urgentie van het probleem is. Moeten ze meteen langskomen op de huisartsenpost? Er werken hier nog vier andere geneeskundestudenten. Al onze gesprekken met patiënten en eventuele adviezen registreren we in een systeem dat door een arts wordt gecontroleerd. Toen het virus net in opkomst was, merkte ik veel onrust onder patiënten. Ze belden met vragen over symptomen en wilden weten of ze getest moesten worden. Terwijl die vragen afnamen, belden er steeds meer mensen die kortademig waren en koorts hadden. Soms zijn de verhalen die je aan de telefoon en via collega's hoort best heftig, maar gelukkig lijkt het nu iets rustiger te worden.

Ik vind het leerzaam om deze crisis als geneeskundestudent van dichtbij mee te maken, zeker omdat ik overweeg om zelf huisarts te worden. Ik hoop dit werk nog te blijven doen tot ik mijn artsbul heb, later hoop ik terug te komen als huisarts. Ik heb begrepen dat er in ieder geval tien weken geen coschappen zijn, tot die tijd wil ik graag deze extra diensten draaien.'